

Den lange Hollander.

Novelle

—af—

Rudolf Lindau.

fra Lyt ved M. A.

(fortsat)

„Det gjør mig ødt,“ svarede Edith, „men han har handlet slet. Prati dog, at han med Magt vilde taar mig fra Georg. Hvorledes kunde han nogen Sinde tro ham til at begaa et Tyveri. Nej, det gaar virkelig ikke. Kærløbig kan vi ikke træffe sammen.“

„Og det Bred, han har tilstrevet Uafgjældens meren, viser det ikke tydeligt, at han netop holder af Bäckner?“

„Kære Hr. Prati, lad det nu være nok. De har de bedste Hensigter. Jeg er Dem taknemlig for at det Brev, De har vist os i den lange Tid, og endnu viser os. Jeg er Dem og i taknemlig for Deres Brev til min Broder. Men al, hvad De har sagt, og som siger, gjør ikke det uligt, at James har sagt mig rent ud, at Georg var en Tyv. Jeg vilde ønske, at den Dag kunde komme, da jeg har glemt det. Det vilde endnu være mig umuligt, ikke at tænke derpaa, naar jeg saa ham. Og saa lange jeg lever, er det bedst, at vi gaar vore egne Veje.“

Rawlston sølte sig utydelig over den Bending, Eugene havde taget, at han en Dag fattede den Bestemmelse at forlade Kina for længere Tid.

Det smertede ham at skulle være i Shanghai paa hans Søsters Bryllupsdag uden at overvære Billedet, og han besluttede sig derfor paa at afsejle til Amerika. Han vilde opholde sig der og i Europa et Mars Tid eller maaske længere.

Under sin Rejse overtog han Forretningens Ledelse til sine kærede Mand, d'Hr. Wallace og Prati. Han vidste, at han fuldstændig kunde forlade sig paa disse sine prøvede Geners Sagkundskab, Forsigtighed og Hæderlighed.

To Dage før Afrejsen skrev han et kært Brev til Edith, hvori han sagde, at han ikke var sig bevidst at have tilføjet hende nogen Uret. Hvad hun gjorde, var her af Kærlighed til hende, af Frygt for, at hun kunde blive utydelig.

Naar han derved havde tænkt hende, saa bedrøvede det ham i hans Sjæls Indre, thi der levede ingen i hele Verden, der nogen Sinde kunde erstatte hans Søster. Hun vilde i ham stede finde en god Broder, og han bad hende blive ham en god Søster.

Da det blev mørkt lod Edith fru Dnslow følge sig til sin Broder.

Det tilføjet, for at hun ikke skulde blive kendt af Tjenerne, betraadte hun hans Bærelse, medens fru Dnslow ventede paa hende i et Siderstue.

Hun sadt ham om Halsen og sagde:

„Kun nogle saa Tid, James. Måske os kan det ikke leve noget Gød. Jeg er og bliver din trofaste Søster, men endnu er der ingen andre, som maa vide det, end du og jeg og fru Dnslow. Ved vel! Paa Guds Tid! Blot det maa gaa dig godt.“

„Et Ord, Edith,“ sagde Rawlston

„Nej, James, lad mig nu i Fred. Det er Uret af mig, at jeg er kommen til dig uden Georgs Tilladelse, men jeg kunde ikke andet. Det var mig umuligt at se dig rejse uden at have forsonet mig med dig, men større vil jeg heller ikke gjøre Uretten. Altsaa, lev vel, min kære Broder!“

Hun omfavnede ham derpaa endnu en Gang.

„Stris til Georg, men tal ikke om vor Sammenskomst.“

Og straks derefter var hun forsvunden.

Denne Optin havde næppe været to Minuter.

To Dage senere bragte Prati den lange Hollander et Brev.

Bäckner kjendte Rawlstones Haandskrift paa Udskriften og beholdt Brevet uabøjet i Haanden, der rystede let.

„Nu, las De kun! Noget ubehageligt indeholder Skrivelsen ikke, saa meget er vist. Rawlston er i Morges tidlig afrejs til California.“

Bäckner brod derpaa Brevet, som indeholdt følgende Linjer:

„Kære Herr!

Jeg vil ikke forlade Shanghai uden at lykønske Dem og min Søster i Anledning af Ederes forestaaende Hgteskab. Skæbnen har i den sidste Tid angrebet Dem haardt, men idet den staaende Dem Edith Rawlstones Kærlighed, har den været Dem god, og det glæder mig. Vær særlig om mit uforandrede venstabelige Sindelag.

Deres oprigtige

J. Rawlston.“

Under Læsningen bevægede der sig ikke en Muskel i Bäckners Ansigt.

Prati, der opmærksomt havde iagttaget ham, syntes at have ventet noget andet, sagde fortrædelig:

„Det er virkelig ikke let at tilfredsstille Dem.“

„Lig,“ saa en Grund paa sin Ben med et smukt, a... ..

„Det bliver aldrig godt igen.“

„Denne Nat drømte jeg, at jeg var blegen rødt og lod i... .. Det vilde heller ikke være værre, end som det nu er. Jeg vilde heller være ganske alene, langt borte, og ikke se nogen, der kjæder mig.“

„Hvor kan De være saa utaknemlig og uretferdig! Maa de Edith Rawlston heller ikke se Dem mere?“

„Det vilde være bedst for hende, om heller ikke hun saa mig igen,“ svarede han mørkt.

Han rejste sig langsomt, tog sig med Haanden over den hvide Borte og nærmede sig Buffeten, paa hvilken der stod en Kaffet. Prati fulgte hans Bevægelsen med et opsættende Blik.

Den lange Hollander tog atter en betydelig Portion af den af ham yndede Medicin med Uro og Tungtsindighed.

„De drifter en ren Brandy, naar det er saa varmt?“ bemærkede Prati. „Gjør ikke det. De isæder Deres Sundhed. Jeg drifter aldrig noget mere ophidsende end Rødbon og Vand.“

Bäckner havde forsigtig tømt Glaset og aandede friere.

„Jeg drifter heller ikke for at blive ophidset, kjære Ben,“ sagde han i en ganske anden, venlig Tone, „men jeg drifter for at blive beroliget.“

„Men Brandy kan dog ikke berolige Dem!“

Den anden nikkede flere Gange og blinkede derhos med Øjnene, hvorpaa Prati fjernede sig med sørgmodigt Ansigt.

Den Hengivenhed, Italieneren havde føttet for den lange Hollander, var ligefrem rørende, og Prati var dog ikke et Mennekte, der bar sit Hjerte i Haanden og delte det ud til alle og enhver. Han var tvært imod en meget tilbægholdende Mand, der vel var afholdt paa Grund af sin Høflighed og Behagelighed, men egentlig ikke havde haft en eneste intim Ven for sin Tilværelse til Bäckner.

Nogle Dage senere fandt Formalingen mellem Georg Bäckner og Edith Rawlston Sted i fru Dnslaws Hus.

Efter Bäckners Nafte var der kun udbrejt nogle faa Indbydelse til Højtideligheden, men Prati manglede i naturligvis ikke derved.

Det unge Par gjorde en Bryllupsrejse paa fire Uger til Nagasaki og vendte derpaa tilbage til Shanghai.

Prati og fru Dnslow benyttede denne Tid til at indrette den nye Bolig, som Bäckner havde lejet i et stille Kvarters af Fremmedkolonien.

Det var et smukt, nyt, lille Hus, som Prati havde kjøbt for fets Maaneder siden, og som han kunde overlade sin Ven for en forholdsvis billig Leje. Han havde nemlig gjort en god Forretning ved Købet af dette Hus, og det var ham magtpaaliggende at finde en ordentlig Lejer dertil. Han kunde saa selv nøjes med en beskeden, lejet Bolig.

Bäckner var vel tilfreds med denne Ordning, thi han maatte indrette sig det tarveligt. Den lille Formue paa otte tusind Dollars, som han havde sammenparet sig, laa paa det amerikanske Konsulat til fri Afbenyttelse for d'Hr. Rawlston & Co., og han havde endnu ikke funden nogen Bestjærgelse, siden han forlod sin gamle Plads.

Denne forsaafsigede ham dog ingen Sorg, thi han kunde vælge mellem en halv Snes gode Besiddinger, som var til budt ham, og han vidste, at han hver Dag med Lethed kunde tjene saa meget, som han behøvede, for uden Ræringssorg at kunne leve med Edith.

Kærløbig gjorde han rolig Brug af den Kredit, Prati havde aabnet ham som noget selvfølgerligt.

Alle hans øvrige Besjendte, som var velhavende nok dertil, vilde have gjort det samme; thi man var den Gang ikke smaalige i Pengesager i Shanghai, hvor Forretningsskæbnen blomstrede livligt og Guldet saa at sige laa paa Gaden.

Ediths Medgift androg halvtredsindstyve tusind Dollars. Hun havde fri Raadighed derved, thi disse Penge var hendes Andel i Forældrenes Efterladenskaber. Bäckner havde aldrig velsiet et Ord med sin Brud om deres Foruuesforhold; først da Hgteskabskontrakten skulde affattes, kom denne Sag paa Tale.

Den amerikanske Konsul, en skarp Forretningsmand, fremstillede efter en kort Samtale med Bäckner og dennes Brud, hvorledes Sagerne stod.

Edith besad fem nævnt 50,000 Dollars, og Bäckner skulde Prati omtrent 3000.

Denne Misforhold var saa kort, at Bäckner sølte en vis Samfundhed derved, og røbnende sagde til Konsulen, der skulde affatte Hgteskabskontrakten, at hans Frues Formue selvfølgerligt skulde forblive dennes Privatejendom.

„Altsaa ikke Formueskællingskab?“ spurgte Konsulen hurtigt.

„Nej, aldeles ikke!“

Edith rejste straks en ivrig Indsigelse dertil.

Konsulen tav dertil og sad med lukkede Øjne, tilsynsladende uden Deltagelse, medens den unge Pige med Brede tilbageviste den Tanke, at alt imellem hende og Bäckner ikke fremtidig skulde være indrettet i Hællingsskab.

Men fru Dnslow forlod sin Pundlings Følser og sagde rolig og alvorlig:

„Du maa give efter, Edith. Hvad Hr. Bäckner foreslaar, tjener til hans Ære og er rigtigt. Gjør ham det ikke besværligt at opfylde sin Pligt.“

Derpaa blev Anliggendet ordnet saaledes, som Bäckner havde ønsket det.

Det unge Hgtespar havde nu kunnet med Renterne af de 50,000 Dollars leve behageligt, om end tarveligt, thi Edith, der som Pige havde været meget fordringsfuld, syntes at ville blive en meget beskeden Husmoder, men der viste sig en ny Vanskelighed.

Pengene stod hos hendes Broder i Huset Rawlston & Co., og Bäckner vægrede sig ved at modtage endog blot en eneste Cent af Kapitalen eller dens Renter.

Prati, Hr. og fru Dnslow og Edith erklærede det for taabeligt, og opbad alle deres Talegaver for at bringe Bäckner til Høret. Men det viste sig ved denne Lejlighed for første Gang, at Bäckner kunde være overordentlig egenstændig.

„Du maa under ingen Betingelse modtage en eneste Guld af disse Penge,“ sagde han. „Det er min udtrykkelige Vilje.“

Og han var ikke til at bringe dertil. Ja, han viste sig snart saa oplyst, at de fire, som vilde overtale ham, blev bange og afbrød Samtalen.

„Det manglede blot,“ mumlede Bäckner harmfuld hen for sig selv. „Jeg haaber at være i Stand til at ernære min Kone og saa uden den Romstøtte Formue. I hvert Fald vil jeg forsøge det og for mit eget Vedkommende hellere dø af Hunger, end være ved disse Penge.“

En hel Dag var Edith utydelig over dette Optrin.

Hvor kunde Georg være saa hæftig? Han havde talt i Brede, og de Blikke, han havde kastet paa hende, havde været uventlige, men Kærligheden tilgiver alt. Ja, Georg havde fuldstændig Ret. Hans ædle, mandlige Sindelag gjorde ham den Tanke forhabt, at det kunde synes, han levede paa sin Hustrus Befolkning. Det havde været Uret et eneste Øjeblik at forlange dette af ham.

Hu Dnslow var for god til ikke at glæde sig over denne Forandring af Ediths Sindelag. Hun strøg den unge Kone blidt paa kinden og sagde:

„Du har fuldstændig Ret. Gjør eller forlang aldrig noget, som kan krænke din Mandes Stoltthed. Han er meget omfribdlig i denne Retning. Men det er ingen Ulykke, og det vil nok forandre sig med Tiden. Du er ung og kan afvente det.“

Denne Optrin syntes snart at være forsvundet af alles Huksomhed. I hvert Fald blev der aldrig talt mere deraf. Kærløbig levede Bäckner af de Penge, som Prati uopfordret stillede til hans Raadighed.

I Bäckners lille nye Hus saa det, takket være fru Dnslaws og Pratis Anstregelser, hyggeligt og smukt ud. Bäckner besad fra gammel Tid et godt Møblement til to Værelser.

Hverken han eller Edith havde i den forløbne Tid været oplagt til at foretage de Indkjøb, som var nødvendige for at forvandle et Ungkarlekjem til en huslig Bolig for Mand og Hustru.

Den Gang havde man forøvrigt ikke store Valg i Shanghai. Alle besad de samme forte, svære Kanton-Mobler i Salonen, de samme lysebrune Ringso-Senge, Borde og Stole i Sovestuen, og de samme Pirang-Stole paa Verandaen. Det drejede sig kun om, om man vilde have det bedste eller mindre gode. Derover affagdes Dommen af Pengelassen, og Bäckner havde derfor kunnet nøjes med at nævne Prati og fru Dnslow den Sum, som han kunde stille til deres Raadighed for at anstafte alt, hvad der endnu af Møbler og lignende skulde bruges til at fuldstændiggjøre Indretningen.

Det var forbausende, hvor godt fru Dnslow og Prati havde anvendt en forholdsvis ringe Sum, thi der manglede intet af det nødvendige i den nye Indretning, og alt var af bedste Sort.

Møblerne til Salonen, som Prati havde besjergt indkjøbt, havde han saet til Spotpris. Sædvanligvis var deres Handelsværdi det dobbelte eller tredobbelte af, hvad Prati havde betalt for dem.

Han havde gjort et Lejlighedsindkjøb hos en ruineret Møbelsælger, meddelte han fru Dnslow, da denne blev noget urolig ved de nye Møbels Ankomst. fru Dnslow glædede sig højlig derved og som med den filosofiske Bemærkning, at den enses Ulykke ofte var den andens Lykke.

Da de endelig kom til Udsmykningen af Boligen, gjorde de smukke Brudegaver — Vasjer, Parisjer-Uhrer, japanske og kinesiske Ting, franske Lampen, Sololysestager og Pokaler fra Kanton en ganske sørtreffelig Tjeneste.

Hu Dnslow og Prati kunde rose sig af at have gjort et godt Arbejde, da de Dagen før Bäckners og hans Hustrus Tilbagekomst gjorde den sidste Runde gennem den nydelige Bolig og fandt alt i den skønneste Orden.

7. Kapitel.

„Castarica“ fra Nagasaki ankom til bestemt Tid i Havnen ved Shanghai.

Prati havde begivet sig om Bord for at modtage Bäckner og hans Frue, medens fru Dnslow vilde afvente de hjemvendte i den nye Bolig.

Staden over Sjensjnet var dog ikke stor. Bäckner syntes ikke at have forandret sig. Han havde lige siden Bryllupet set daarlig ud, og hans Venner havde ventet, at han under Rejsen vilde vinde sit gode, gamle, aabne Ansigt tilbage, som over alt, hvor han havde vist sig, havde daft Velvilje og Tillid. Men nej, det gamle Ansigt var ikke kommet tilbage.

Bäckner trykkede hjerteligt Pratis Haand, da denne bad ham velkommen, men hans Træk var faste og ubøjelige, og han saa ud som en Mand, der havde overstaaet en svær Sygdom og endnu i lang Tid ikke vilde forvinde den.

Endnu mere ilde sølte Bäckners Venner sig berørt af Ediths Udsende. Af den muntre, friske Pige med de livlige Øjne og den smilende Mund var der blevet en stille Kone, som fik Taarer i Øjnene, da fru Dnslow omfavnede hende og kaldte hende sin kære Datter.

Prati og fru Dnslow blev forvirrede herover, og den Glæde, som de havde spaaet sig af at vise de nygigste Boligens Indretning i alle sine Enkeltheder, var fuldstændig forsvundet.

„Hvad kan der være foregaaet?“ spurgte Prati fru Dnslow.

Den gode Dame trak paa Skulderen. — Hun stod over

for en Gaude. At to unge Folk som Georg og Edith havde givet sig alene af Kærlighed, næppe en Mandes Bryllupsdag kunde se saa alvorlige og afmaakte ud — det var uforklarligt!

Hun besluttede at tage Edith i Skrifte, og Edith ogsaa allerede næste Dag, da den unge frue oflagde sig le Veninde et Besøg. Men det diplomatiske Forløb ingen fuldkommen Opklaring.

„Nu, min Barn, hvorledes befandt du dig i den fald?“

„Det er det herligste Land paa Jorden med sin Haabug, den venlige lyse Sted, den herlige Omgivelser, den venlige Folk! Jeg havde kunnet blive der for bestandig.“

„Og hvorledes befandt Georg sig?“

„Udmærket.“

„Jeg synes, at han endnu bestandig ser noget mørkt ud.“

„Al, ja, desværre!“

„Han var dog venlig imod dig?“

„Venlig? Han er saa hjertensgod som en Engel, bedste Mand i Verden.“

„Det glæder og beroliger mig at høre dig tale saadant oprigtigt talt — jeg synes heller ikke, at du ser saa mørkt ud.“

Edith svarede ikke herpaa.

„Følger du noget, mit Barn?“

„Nej, jeg følger slet ikke noget. Kun gjør det mig naturligtvis sørgmodig, at min Georg bestandig er saa utilfreds. Men det ændrer sig vel med Tiden, saa et igjen bliver den gamle. Ikke sandt?“

„Naturligtvis,“ beroligede fru Dnslow.

„Det er saa sikkert, min kære Edith, at du intet skjuler for mig, han er god imod dig og at du er lykkelig?“

„Han er den bedste Mand af Verden.“

„Dette var for saa vidt beroligende, men fru Dnslow havde dog en Følelse af, at noget blev fortiet for hende. Hun troede sig imidlertid med, at det ikke ret længe vil blive skjult for hendes Skarpsindighed.

Kort efter sin Tilbagekomst til Shanghai søgte Edith om en godt betalt Stilling som første Bogholder for Francis Morrison, og fik den.

Hun var derfor daglig borte fra sin unge Hustru fra 9 Form. til kl. 5 Efterm., da han spiste sin Frokost i en Værelse i det rummelige Forretningshus, som hans Prinspal havde stillet til hans Raadighed. Hans Kone spiste derimod almindeligvis Frokost ved et særligt Bords Hufets yngre Mennecker eller gik til den nærliggende Kaffeehus hvor de traf Venner og Bekjendte.

Bäckners ensomme Maaltider blev snart hyppigere talt.

„Han drifter,“ hed det sig.

Han beklagede hans stakkels Kone, der naturlig maatte lide derunder, og i samme Forhold som den almindelige Sympati for hende voksede, formindskede Bäckners Bäckner sig.

Dertil kom, at denne havde ført sig med den lille Koloni herkende Etik og Brug.

De gifte Damer og Herrer ventede endnu bestandig gjæves paa de nygigste Ankomst. De lod sig ikke se i Sted.

Hu Dnslow, der kom over alt, og lod sig det magtpaaliggende at vække et venligt Sindelag for det unge Par, gjorde sig forgyldes Umage for at undskylde de af Giftesteder derved, at Bäckner endnu ikke var vel nok at kunne gaa i Selskab. Man betegnede det som en Udsigt. En Mand, der daglig kunde pose sine Hensigter, var ogsaa i Stand til at oplyse sine selskabelige Pligter.

Han var desuden sin Hustru skyldig at gjøre det. Men det var klart, at han ikke bekymrede sig særlig hendes Velgaaende. Tidligere havde det været en Pligt at træffe sammen med hende. Hun havde nikket og lo til alle. Nu gjorde det en ødt, naar man saa hendes modige Ansigt.

Bäckner fik gennem fru Dnslow dette og meget mere at høre igjen, thi om end han undskyldte ham over Koloniens øvrige Medlemmer, saa delte han dog i sin Beskyldning og gjorde sig Umage for foranledige Bäckner til at indbente det forsømte.

„Jeg begriber ikke,“ sagde hun, „hvorfor De ikke gjøre Folk den Tilfredsstillelse. Sæt Dem en Eftermiddag i min Vogn og gjør en Runde omkring i Shanghai og se mer og med et eller to Dujin Bistit ort har De gjort hvad man kan forlange af Dem.“

„Sener,“ svarede han fort.

Hu Dnslow var meget uholdende og blev ikke men kun gjeatogende tilbage til den samme Gjenstand, til Bäckner en Dag blev utaalmodig.

„Jeg kan ikke forstaa, hvorfor De vil tvinge mig til at gaa til de Folk, som dog kun modtager mig af Raadbarhed. Forbandet være deres Medlidenshed. Der længes maaske Edith derefter.“

Denne ytrede overhovedet nu sjældent noget. Hun var bleven en tilbageholden, stille Kone, der ikke talte de over noget, og gav undvigende Svar paa fru Dnslovs Spørgsmaal om Raarsagen til hendes Sørgmodighed, som allerede ved forskellige Lejligheder var bleven talt af sine gamle Veninder med røde Øjne.

„Hvad følger dig?“ spurgte fru Dnslow. „Hvad Tillid til mig og sig, hvad der er foregaaet. Jeg er en gammel erfaren Kone. Maa kan jeg hjælpe.“

„Jeg følger intet,“ svarede Edith.

(Fortsattes.)